

LAIVAS

No. 13. Metai XI

Kovo-March 28, 1931

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“ L A I V A S ”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

VERBŲ SEKMADIENIS.

E v a n g e l i j a

MAT. 21, 1—9.

NUO metu, kada jie prisiartinio prie Jeruzalės ir atėjo į Betphagę prie Alyvų kalno, tuomet Jėzus siuntė du mokytinių, jiedviem sakydamas: Eikite į miestelį, kurs ties judum, ir tuojau rasita pririštą asilę ir su ja asilaitę; atriškite ir man atveskite, ir jei kas judumą nors tartų, sakykita, kad jų reikia Viešpačiui, ir tuojau juos paleis. Visa gi tai atsitiko, kad įvyktų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: Sakykite Siono dukteriai: Štai, tavo karalius tau ateina romus, sėdėdamas ant asilės ir ant pajungiamosios asilaičio. Nuėjusiu du mokytinių padarė, kaip Jėzus jiedviem buvo įsakęs.

Jie atvedė asilę ir asilaitę, uždėjo ant jų dviejų savo rūbus ir užsodino jį ant viršaus. Labai didelė minia tiesė savo drabužius ant kelio; kiti gi kirto medžių

“Kas-gi išsigins manęs žmonių akyvaizdoje, to bus išsiginta Dievo angelų akyvaizdoje” (Luk. 12, 9).

“Kas gėdysis manęs ir mano žodžių, to gėdysis žmogaus Sunus, atėjęs savo Tėvo ir šventųjų angelų didenybėje.” (Luk. 9, 26).

L e k c i j a .

PILYP. 2, 5—11.

ROLIAI: Turėkite savyje tokius jausmus, kokius turėjo Kristus Jėzus. Jis esme būdamas Dievas nelaike išplėšimu būti lygus Dievui; bet jis pats save ištuštino, prisiimdamas tarno pavidalą, pasidaręs panašus į žmones ir viršujine išvaizda rastas kaip žmogus. Jis pats save pasižemino, pasidaręs paklusnus iki mirčiai, mirčiai gi kryžiaus. Todėl ir Dievas išaukštino jį ir dovanėjo jam vardą, viršesnę už visus vardus, kad Jėzaus vardu prikauptų visoks kelias danguje, žemėje ir po žeme, ir kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Viešpats Jėzus Kristus yra Dievo Tėvo garbė.

šakas ir klojo ant kelio. Eėjusios priešakyje ir paskui sekusios minios šaukė sakydamos: Osanna Dovidui Sūnui! Pagirtas teesie, kurs ateina Viešpaties Vardan!

“Koki nauda būtų žmogui, jei jis laimetų visą pasaulį, pats gi save prapuldytų...?” (Luk. 9, 25).

“Tu iš ten neišeisi, iki nebūsi užmokėjęs paskutinio skatiko” (Luk. 12, 59).

“Kame jūsų turtas, ten ir jūsų širdis” (Luk. 12, 34).

Maldos Apaštal. Bendroji Intencija

Balandžio mėnesiui, 1931 m.

Palaiminta ir patvirtinta Šv. Tėvo
Pijaus XI.

Tarptautinis Teisingumas ir Taika.

Teisingumas reikalauja atiduoti kiekvienam tai, kas jam iš tikrųjų priklauso. Apaštalas sako: "Atiduokite visiems, ką esate kalti: kam mokesį — mokesį, kam muitą — muitą, kam haime — haime, kam pagarbą — pagarbą" (Rom. 13, 7).

Bloga yra, jei pavienis žmogus neteisingai elgiasi: jisai nusideda prieš Dievą, prieš kitus žmones, ir prieš savo sąžinę. Bet dar blogiau būna, kai atsiranda daug neteisingų žmonių visuomenėje. Prasideda tada silpnųjų slėgimas, išnaudojimas, visuomenėje kyla nerimas, netvarka, anarchija ir yra revoliucijoms pagrindas. Dar blogiau dedasi, kai viena tauta ima slėgti silpnosios tautos, jas persekioti, naikinti, išnaudoti. Sulaužytoji prigimtinė teisė ir pamintieji Dievo įsakymai apiplaujami ugnimi, kardu ir kraujais, — šiais atvejais karai neišvengiami. Kiekviena tauta turi teisės gyventi. Kas prieš tą teisę pasikesina, — gyvybę ir kraujais užmoka. Tiesa, abi pusi nukenčia bet neteisybės padarinys — kova neišvengiama.

Todėl, kas nori žmonijos santykiuose, įnešti taikos; turi pirmiausia rūpintis, kad tautos laikytųsi teisingumo. Tautų santykius normuojąs teisingumas vadinasi tarptautinis teisingumas. Jisai turi būti pagrįstas Dievo Įsakymais ir Jėzaus Kristaus Evangelija. Kurios tautos nepripažįsta Kristaus, ar laužo Dievo įsakymus, neteisingos pasirodė savo pareigose link Dievo, jos neteisingos yra ir santykiuose su kitomis tautomis.

Šv. Tėvas Pijus XI nuolat pasauliui nurodo laikytis teisingumo, pripažįstant vyriausią valdžią Jėzui Kristui, o Kris-

taus taika išgalės Kristaus viešpatijoje. Bet tas Šv. Tėvo Pijaus XI balsas nuo pat 1922 m. tautos vedęs į taiką, nesulaukė pageidautinų padarinių, — tautoms, kaip ir pavieniam žmogui, negana suprasiti tiesą, bet reikia ją įgyvendinti, daryti. Čia-gi reikalinga Dievo malonė. Štai, kodėl Šv. Tėvas paveda Maldos Apaštalytei melstis už tarptautinį teisingumą ir taiką, būtent už tuos tautų vadus, nuo kurių priklauso taikos vykinimas tautose, kad jie būtų teisingi.

Karaliai, valdovai, valstybių prezidentai ir jų pastatytos vykdomosios vyriausybės turi laikytis teisingumo. Kitaip nelaimė grėsia pačiai tautai ir karas su kaimynais.

Kur negali įeiti dvasionys, aiškina mį teisingumo pareigą tautų vadams, ten dažnai gali jiems padėt pasauliečiai.

Balandžio mėnesyje maldausime Viešpaties kad pasaulyje išgalėtų tarptautinis teisingumas ir taika.

— o —

ŠV. KOTRYNA SIENIETĖ

Balandžio 30.

Šv. Kotryna gimė Italijoje Sienos mieste apie 1347 m. Gyvenus 33 metus mirė 1380 m. Ji 1464 m. Šv. Tėvas Pijus II ją paskelbė dėl padarytų stebuklų šventąja.

Ji padarė daug gero Bažnyčiai. Pav. išprašė sugrįžti iš Avignono į Romą popiežių Gregorą XI, eidama per Italiją, vieną po kitam miestus gražino prie klusnumo Šv. Tėvui. Buvo Šv. Dominiko Ordono tretininkė. Turėjo V. Jėzaus penkių

žaiždų žymes savo kūne, pasižymėjo aštria atgaila, pasninkais, budėjimais ir karšta Jėzaus skausmų meile.

Pradžioj jos tėvai buvo jai priešingi, nenorėjo, kad ji pasninkautų, ilgai mels-
tųsi. Atleido tarnaitę, kad Kotryna ne-

turėtų laiko melstis. Bet ji viską nugalėjo. Savo širdy padarė V. Jėzui kopytėlę ir ten Jį garbino. Trumpai gyvenus daug padarė ir pasižymėjo nepaprastomis dorybėmis. Ji norėjo būti šventa ir tapo šventa.

Jie atvedė asilę ir asilaitę, uždėjo ant jų dviejų savo rihus ir užsodino jį ant viršaus. Labai didelė minia tiesė savo drabužius ant kelio: kiti gė kito medžių šakas ir klojo ant kelio. Būjusios priešakyje ir paskui sekusios minios šaukė sakydamos: Osanna Davido Sūnui! Pagirtas teesit, kuris ateina Viešpaties Vardan. (Mat. 21, 1—9).

Paskutinė Vakarienė

“Dėl mūsų žmonių, dėl mūsų išganymo nužengė Dievo Sūnus iš dangaus. Jis įsikūnijo, Šv. Dvasiai veikiant, gimė žmogus iš Švenčiausios Panos Marijos,” taip gieda Bažnyčia, Dievo apreiškimui pranešus.

Meilė partraukė Dievo Sūną ant žemės. Meilė Jį privertė tapti žmogum. Meilė Jį ragino skelbti išganymo mokslą. Meilė Jį ragino kentėti ir mirti. Meilė atvėrė Jo širdį. Ta pati meilė ragino Jį nepalikti mūsų, žmonių, našlaičiais. Meilė Jį vertė “trokšte trokšti valgyti tą (Paskutinę) Vakarienę su savo apaštalais.” Kodėl?

Ta vakarienė buvo Jo paskutinė Vakarienė. Jis ją valgė išvakarėse savo kančios ir mirties. Išvakarėse, kada Jo meilė apvainikuos Jį karalium, bet erškėčių vainiku. Jis tos vakarienės vienok “trokšte troško.” Jo širdis jos laukė. Per tą Vakarienę Jėzaus meilė suliepsnojo. Jis nepaliko mūsų našlaičiais. Jis paėmė duoną ir vyną ir savo dieviška galybe pavertė juos Savim, savo kūnu ir krauju. Jis taip liepė daryti savo apaštalams ir jų įpėdiniams. Jis ne tik kitokiu būdu, bet tuo būdu, tuo Švenčiausiu Sakramentu, Jo įstatytu, Jis pasiliko su mumis iki pasaulio pabaigos.

Tai meilės galybė! Tai meilės didybė! Dievas su savo žmogiška prigimtimi pasislepia po duonos paveikslais. Delko?

Ugi kad būtų su mumis, žmonėmis. Mat, Jo troškimas yra gyventi su žmonių vaikais. Vėl delko? Kad žmonės valgytų Jį Šv. Sakramente ir turėtų tikrąją gyvybę, kuri nenyksta, kuri yra dieviška. Jis pasakė: “Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turės savyje gyvybę, o aš jį prikelsiu paskučiausią dieną.

Ką gi, Viešpatie Jėzau sakai? Num-

reliai Tavęs Šv. Sakramente negali priimti, priimti gali tik gyvieji. Jie tat turi gyvybę. Gi sakai: “Kas valgys mano kūną... tas turės gyvybę.” Vadinasi, žmogus gali turėti dar kitą gyvybę? Taip. Jis Šv. Sakramente gali priimti Jėzų. Gi Jiš Dievas. Jiš gyvybė. Jiš visokios gyvybės pradžia ir versmė. Jiš gyvybę turi savyje. Jos niekas Jam nedavė. Niekas neatims.

Jėzus “trokšte troško valgyti tą vakarienę su savo apaštalais,” nes Jis pasiilgęs buvo tos valandos, kurioje pasiiržęs buvo palikti mums save ant visados.

Jėzus “trokšte troško.” O žmonės? Ar jie trokšta minėti tą vakarienę? Ar jie trokšta valgyti tą Valgį, kuris per tą Vakarienę tapo pagamintas ir kuris bus iki pasaulio pabaigos? Nelabai.

Jėzus “trokšte troško” duoti žmonėms gyvybę, o žmonių daug, labai daug nusi-suka šalin nuo tos gyvybės. Keista. Nesuprantama.

“Pas savuosius,” krikščionis katalikus, atėjo. Jų tarpe gyvena. Gyvena net mažiausioje, paprasčiausioje, neturtiniausioje bažnytelėje ar koplytėlėje. O kaip daug jų Jo nepažino. Jo nepriima. Jie uždarė Jam savo širdį.

Jis nori padaryti visus tikraisiais Dievo vaikeliais. Kokis tai išaukštinimas! Kokia garbė! Gi daug žmonių to nenori. Jie Jo nepriima. O tik “tie, kurie Jį priėmė, davė teisės būti Dievo vaikais.

Didis daiktas padarytas Viešpaties Jėzaus per Paskutinę Vakarienę. Kas gali jį įvertinti? Tikrai jį įvertina tik Dievas ir tie, kurie savo pastangomis, savo ištikimybė Dievui ir Jo malonei, savo įgytomis dorybėmis išlaikė nekaltą širdį. “Palaiminti nekaltosios širdies, nes jie Dievą regės.”

Tikėjimas, viltis ir meilė rodo joms Dievą meilės Sakramente. Nekaltos širdys Jį priima. Jos jį įvertina. Jos Jį myli.

Kaip vėl brangintinos tos nekaltos širdys! Jos angelai, nors turi žmogišką kūną. Jos žmonijos palaima. Jos žmonijos puikiausi žiedai ir jos garbė.

Gi jas parengia Paskutinės Vakarie-

nės palikimas — Švenčiausias Sakramentas. Jis jas išlaiko nekaltomis.

Kiekviena siela turėtų šaukti: „Kaip elnias trokšta šaltinio vandens, taip mano siela trokšta Tave, Viešpatie!“

Kiekviena siela gali gesinti tą troškulį Šv. Sakramentu.

—o—

Francūzų Generolo Mirtis

Generolas Berthelot'as paskučiausiais laikais buvo velionio Joffre generalinio štabo viršininkas. Jis neseniai mirė Paryžiuje. Jo mirtis buvo didžiai pavyzdin-ga ir katalikiška. (Čia pažymėjimo reikia kaip daug bemokslų, sukvailintų, papras-tų žmonių darbininkų didžiuojasi, kad atsisako mirti katalikiškai; bet štai garsūs karo vadai, šviesūs žmonės su pasiilgi-mu ir džiaugsmu naudojami katalikų re-ligijos patarnavimu. Su gyvu tikėjimu, tvirta viltimi ir karšta meile jie mirdami kreipiasi į Dievą, su Juo taikosi, Jam pasivėda ir lieka garsūs mirę, kaip buvo garsūs gyvi).

Generolas Berthelot savo ligoje pa-rodė labai daug drąsos ir kantrybės. Kuomet daktaras pranešė, kad ligoniui rei-kės atpliauti kairėji koja, jis atsakė: „Da-rykite, kas reikalinga daryti. Jei kas man sako, kad tai „Pasiaukojimas,“ aš sa-kau, — „Vykdinkite.“

Daug ligonių skundžiasi, netekę kurio nors savo kūno nario, generolas Berthe-lot nedejavo, nei nesiskundė. Kada lan-kytojai stebėjosi jo ramumu ir šaltumu, jis jiems tarė: „Jei kas nors daro pasi-aukojimą, tai jis privalo būti be skundų. Mano ramumas stebina jus, o mane ste-bina jūsų pasišventimas. Jūs mane lanko-te, dėl manęs vargstate ir nesiskundžia-te. Dėlko aš turėčiau skųstis?“

Vieną rytą anksti, kuomet bažnyčios varpais skambino, ligonis lyg norėdamas

klausti slaugės, kas tai būtų. Ji supratęs jam pasakė: „Tai skambina „Angelas Viešpaties.“

„Iš tikrųjų,“ ištarė ligonis, „pasakyk, kad skambintų garsiai, nes aš jau buvau bepamirštas tai.“

Kunigas ligoninei artimiausios bažny-čios suteikė ligoniui absoliuciją, Šv. Ko-muniją ir Paskutinį Patepimą. Iki mir-tis galutinai jam užmerkė akis, jis daž-nai ėmė kryžių į savo rankas ir meldėsi.

Generolas Berthelot mirė, būdamas 70-ties metų. 1916 m. jis buvo pasiūstas su francūzų misija į Rumuniją, kad padėtų karaliaus Ferdinando armijai. Jis pertvarkė Rumunijos armiją ir vadovavo jai 1917, darant offensivą Moldavijoje.

Vėliau grįžo Francijon. Čia vadova-vo penktajai armijai, ginančiai miestą Rheimsą nuo Ludendorffo puolimo. Pas-kui vėl grįžo į Rytus ir 1918, lapkr. 10 d. perėjo Dunojų ir priėmė Austriją ir Turką pasidavimą.

Vakarinė Malda į Jėzų švenčiausiame Sakramente.

Saldžiausias Jezau, vienintėlis šią naktį tokioje laugybėje dangiškųjų palapinių be jokio lanky-tojo ir maldininko pasilik! Aš pavežu Tau savo mymėią širdį, — kiekvienas josios plakimas tesie mano meilės malda į Tave. Tu visumet mus sergsti nors ir šilkais užtaisytoje palapinėje; savo meilėje Tu niekumet nemiegi ir Tave niekumet nevargina lankytojų meldimai. Saldžiausias Jėzau, mano širdis tesie žibintuvas, kurio šviesa spin-dėtų ir tvaskėtų vien tavo švenčiausiajai garbei. Sergėk, dangiškasai Sarge, sergėk tą nuobodų pa-saulį, tą klystančią sielą ir savo vargšą vaikėlį. Amen.

Išvidinēs Pilys Arba Rūmai.

PARAŠĒ ŠV. TERESE.

Iš angļu kalbos vertē S. M. S.

9. Bet, gal klausit, kaip siela, kuri neregī ir negirdī, gali matyti¹⁴⁾ arba žinoti šituos dalykus? Nesakau kad ji matē juos, tuo tarpu, bet kad ji paskui aiškiai žino, ne per kokį nors regėjimą, bet per tikrumą, kurį vien Dievas gali duoti ir kuris užsilieka širdyje. Pažinau sielą, kuri nesuprato kaip Dievas būna visuose daiktuose savo buitybe, galybe ir esme, tačiau, buvo pilnai užtikrinta, jai suteikta dieviška dovana. Ji klausėsi menkai mokačio kunigo, kad jis paaiškintų jai kokiū būdu Dievas gyvena munyse; jį jai nesuprato to dalyko kaip ir ji nesuprato iki Viešpats neapreiškė jai tą tiesą, ir jis jai davė šitokį atsakymą, kad Visagalis yra munyse vien per malonę.¹⁵⁾ Tačiau ji taip tvirtai į tą tiesą įtikėjo

14) Siela nemato gerojo Mokytojo, Kuris ją mokia, nors ji aiškiai jaučia Jo buvimą.

15) Yra trejopas Dievo buvimo sieloje būdas. Pirmasis Jo buvimas yra esmė, ne vien tik šventose sielose, bet vargingose ir nuodėmingose sielose, ir taip pat visuose sutvėrtuose dalykuose; nes tai per šitą buvimą Jis duoda gyvybę ir buitį; jeigu Jis atsitrauktų, tuoj visi daiktai sugrištų į nieką. Šito buvimo siela niekuomet nenustoja. Antaras Jo buvimas yra per malonę, kuria Jis gyvena sieloje su malonumu ir pasitenkinimu. Šitas buvimas nėra visose sielose, nes tie, kurie įpuola į mirtiną nuodėmę, praranda tą Jo buvimą, ir nė jokia siela negali psigimtu būdu žinoti, ar ji turi tą malonę, ar ne. Trečias Jo buvimas yra per dvasinės meilės linkimus. Dievas apreiškia Savo buvimą daugeliui sielų įvairiais būdais: pastiprinimu, džiaugsmu ir linksmybe. (Iš šv. Jono nuo Kryžiaus, Dvasinės Giesmės).

Kiekvienoje sieloje, net ir didžiausio pasaulyje nusidėjėlio sieloje, Dievas gyvena ir yra joje Savo Esme. Šitokis būdas vienystos arba buvimo Dievo sulig prigimto sutvarkymo, randasi tarp Jo ir visų Jo tvarinių. Tokiu būdu Jisai palaiko jų buitį, ir jeigu Jis atitrauktų tą Savo Esmę tuoj tvariniai išnyktų ir nustotų buvę. Todėl, kai kalba apie sielos vienystą su Dievu, čia nenoriu pareikšti tą substancialį buvimą, kuris yra kiekviename tvarinyje, bet apie tą vienybę ir atsimaitymą sielos per meilę, kuri įvyksta vien tada, kai randasi panašumas, kurį meilė sudaro. (Šv. Jono nuo Kryžiaus).

kurią per malda įgyjo, kad ji negalėjo tikėti į šito kunigo paaiškinimą ir toliau klausinėjo kitų dvasinių asmenų apie tai, o jie, dideliame jos džiaugsmui, patvirtino ją tikroje tiesoje. Sulig jos apturėtos šviesos, neklyskit ir nemanykit, kad šis įsitikinimas, jog Dievas aplankė sielą, kad tai reiškia kokį buvimą kūnu, kaip Viešpats gyvena Šv. Sakramente, nors mes ir nematome Jo: čia vien reiškia Jo Dievybę. Jeigu mes nematome tos Dievybės kaip-gi galime būti tikri, kad taip yra? To tai nežinau: tai yra Visagalio darbas ir tikra esu, kad tai, ką sakau, yra tiesa. Tvirtinu, kad siela, kuri nejaučia šito tikrumo, nebuvo visiškai susivienijusi su Dievu, bet gal pateko tik viena iš josios galių į vienystą, arba ji yra gavusi vieną daugelio kitų Dievo teikiamųjų sieloms dovanų. Visuose šituose dalykuose neturime norėti sužinoti, kaip šitie dalykai įvyksta: mūsų supratimas negali apinti jų; todėl kam-gi ir vargintis šiuo dalyku? Užtenka žinoti, kad Jis Visagalis Dievas. Jis tą darbą munyse atliko. Iš savo pusės mes nieko negalime daryti, kad igijus tą dovaną; ji paėina vien iš Dievo; todėl nesikesinkim to dabar saprasti.

10. Dabar grįžkime prie mano žodžių: „Mes nieko patys negalime daryti.“ Man įsmigo žodžiai Sužadotinėse Giesmių Giesmėje, kuriuos atminsitė, nes esate girdėjusios: „Karalius atvedė mane į vyno padėlį“ (arba „pastatė mane“ manau kad taip ji sekė): Ji nesako, jog ji nuėjo pati, nors ji mums sakosi kaip ji vaikštinėjo ieškodama savo Numylėtinio. Manau, jog vienybės malda yra, tas padėlys, kuriam Viešpats pastato mus kada ir kaip

Jam patinka, bet mes negalime įeiti į jį per kokias nors mūsų pačių pastangas. Vien Jo Majestotas gali čia mus atvesti ir įeiti į vidų mūsų sielų, kad tuomi parodžius ko aiškiausiai Jo stebuklingus darbus. Jis nebeleidžia mums prisidėti nė mažiausia dalimi prie to Jo darbo vien tik visišku sutaukinimu mūsų valios su Jo valia ir Jam pilnu atsidavimu visame. Jis nereikalauja, kad sielos galės ar pojučiai, kad atidarytų Jam duris; jie visi miega. Jis įeina į pat gilumą mūsų sielų be durų, kaip Jisai įėjo į kambarį, kur buvo susirinkę Jo mokiniai, sakydamas „Pax Vobis“ ir panašiai kaip Jis išėjo iš Savo karsto neatstūmęs akmens. Matysite toliau, septintame rūme, geriau negu čia, kaip Dievas leidžia sielai džiaugtis pat gelmėse jos sielos. O dukters, kokius stebėtinus dalykus matysime mes čia, jei turėsime prieš akis mūsų menkumą ir silpnumą ir pripažinsime, kaip nevertos esame būti tarnaitėmis tokio gero Viešpaties, Kurio stebuklingumas viršina mūsų supratimą! Tebūnie Jis garbinamas per amžius!

II SKYRIUS.

APIE TĄ PATĮ DALYKĄ. PAAIŠKINA VIENYBĖS MALDĄ ŠVELNIAIS Palyginimais ir NURODO PASEKMES, KURIAS ŠITOJI MALDA PALIEKA SIELOJE. Į ŠI SKYRIŲ REIKĖTŲ KREIPTI DAUG DĖMESIO.

1. Siela palyginta į peteliškę. 2. Kurių grožis. 3. Sielos simbolis ir šilkvabalys. 4. Sielos parengimas Dievui gyventi. 5. Šilkvabalio mistinė mirtis. 6. Dieviškos vienybės padariniai. 7. Uolumo pasidavimas ir atsipalaidavimas. 8. Bandymai, kurie seka vienybės maldą. 9. Sielos uolumas link Dievo garbės ir sielos troškimas mirties. 10. Šitas uolumas yra antgamtinis. 11. Vien Dievas teikia šią malonę. 12. Toks pat uolumas kaip ir jautė Viešpats gyvendams ant žemės. 13. Krištaus smarkiausi kentėjimai.

1. Gal manysite, jog jau nebeliko ko

aiškinti apie šio rūmo įtalpą, bet dar daug lieka, nes, kaip sakiau, šitie rūmai talpina savyje įvairių laipsnių dovanas. Nemanau kad kas lieka pridėti prie Vienybės Maldos, bet kai siela, kuriai Dievas teikia šią malonę, prisirengia priimti šių malonių, tokioms galiu daug papasakoti apie stebuklus, kuriuos Dievas atlieka jose. Atvaizduosiu savaip kai kuriuos tų stebuklų, taip pat kokiame stovyje jie palieka sielą; pavartosiu tinkamą palyginimą, kad pagelbėjus jums geriau suprasti. Paaiškinau, kad tiesioginiai nors nieku negalime prisidėti prie šio Dievo veikimo mumyse, tačiau galima labai daug padaryti, save prirengiant įgyti šitų malonių. Girdėjote kaip šilkas stebėtinai yra padarytas — tokiu būdu, kurį vien Dievas galėjo išplanuoti — kaip tas šilkas atsiranda iš kiaušinuko, kuris yra panašus į mažulėlį pipiro grūdą. Esu nemačiusi jo, tą viską žinau vien nuo kitų tad jeigu faktai bus klaidingi, nebus mano kaltė. Kuomet pavasaris ateina ir šilkmedis suželia, tas mažas kiaušinukas, kuris buvo be gyvybės, iki kol maisto neatsirado, dabar ir vėl jame atsiranda gyvybė. Kirminas, kuris išlenda iš kiaušinio, maitinasi šilkmedžio lapais pakol užauga didesnis; žmonės padeda arti prie jo mažas šakeles, ant kurių, jis savaimi, suka šilką iš savo mažyčio snukučio pakol sudaro siaurą, mažą gūžtukę, kurioje jis pasislepia. Po kiek laiko užaugęs didelis, šis biaurus kirminas apleidžia šią gūžtukę ne kaip kirminas, bet atsimaiņęs į gražią mažulytę peteliškutę.

(Bus daugiau).

Dorybės.

Rašo Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.

(Tąsa)

5. BESITOBULINANČIŲ PRATYBOS.

Tamsybės darbus žmogus pameta, apvalydamas savo sielą nuo kalčių ir ydų, o apsivelka šviesos šarvais, išgydamas reikalingiausių dorybių.

Kaip kas mano, jog norint dorybėse sutvirtėti, reikia padauginti pamaldumo pratybas, arba esamas pakeisti. Taip manyti būtų klaida. Dorybė nereikalauja padauginti pamaldumo veiksmus, bet reikalauja, kad tie veiksmai būtų tobulai, šventi padaryti.

Gerai yra įvairūs atgailos darbai ir savęs atsižadėjimo aktai; bet jie nurodo į sielos valymosi būklę. Dorybėmis besilavinantieji siekia aukščiau. Nereikia keisti, ar padauginti apsimarinimų ir atgailos pratybų, bet reikia gerai paprastusias pratybas atlikti.

Nors nežymus atrodo skirtumas tarp baigiančių apsiivalyti sielų ir dorybėmis besilavinančių, vienok yra.

1. Besitobulinantieji rūpinasi nedauginti savo darbų, bet stengiasi gerai juos atlikti.

2. Savo dvasines lavybas ir pareigas eidami stengiasi turėti nuoširdų norą ir gryną intenciją.

3. Savo darbus rūpinasi gaivinti daugiau Kristaus dvasia, negu iš jų lauktinu malonumu.

4. Visa savo dvasios jėga siekia būtinai reikalingų dorybių.

Šių sielų pastangų tikslas, — tai pasiekti dorybių viršūnių. Bet dorybių yra daug ir įvairių. Pirmu akimodu atrodo, jog jos viena už kitą reikalingesnės, skaidresnės, kilnesnės. Paduodamieji mokslo vyrų dorybių padalinimai, rūšys, laips-

niai taip kartais sielą apipina, jog ji neranda savyje drąsos pasiskirti kurią nors patiektųjų dorybių ir ja lavintis. Iš teisybės, dorybės taip yra kilnus dalykas, kad silpnas žmogus, neturėdamas gyvo pavyzdžio, nedrįstų jų intis. Bet turime amžinai gyvą visų dorybių pavyzdį. Jis pats pasakė: “aš kelias, tiesa ir gyvenimas” (Jon. 14. 6).

Brangiausias Išganytojas parodė mums į amžiną gyvenimą kelią. Paskui Jį eidami niekad nesuklysimė. Jisai turi amžino gyvenimo žodžius, Jo mokslas yra neklaidingas, nes Jis — Amžinasis Dievo Žodis, Dievo Sūnus. Ką pažadėjo — gaušime. Jo malonės, it nuolat gaivinantis šaltinių vanduo, užlaiko mus skurdžioj kelionėj į amžiną laimę, į niekad nesibai-giantį gyvenimą.

Todėl geriausia mums knyga, dorybių pavyzdys ir veikimo atspindys yra Jėzaus Kristaus gyvenimas. Pažinkime Jį.

Kiekviena siela, besiverždama tobulėt, pirmiausiai valo savo dvasią, nuotaiką, jėgas ir t.t. nuo ydų. Tos lavybos — tai dorybių veiksmai. Tik pradžioj siela siekia ne pačių dorybių, o savęs nugalėjimo, savo dvasios pataisos.

Kitaip yra su tomis sielomis, kurios jau padarė tą priruošiamąjį darbą. Jos siekia pačių dorybių; jose stiprėja; lavinasi ir siekia aukščiausio jų laipsnio. Tiesa, ir besitobulinančios dorybėmis sielos nesiliauna kovoti su savim, bet toji kova kitaip atrodo, negu dvasinio gyvenimo pradžioj. Išgytos dorybės sekmingiau sielą valo, negu pirmiau daromos lavybos. Tos dorybės, vienos padeda save apgalėti, pavyzdin: nuolankumas, skaistybė, klusnumas; kitos-gi suteikia jėgų iškentėti priešenybes, k. a. kantrumas, nuolaidumas ir t.t.

4085193

6. DORYBIŲ LAIPSNIAI.

Dvasinis žmogaus subrendimas reiškiasi dorybėmis. Jų yra daug ir įvairių rūšių. Kiekviena jų turi savo laipsnius, laipsnelius. Besilavinančiai dorybėmis sielai labai yra svarbu nuosekliai, žingsnis po žingsnio kopti į jų viršūnes. Iš čia seka reikalas žmogui pažinti arčiau pačias dorybes ir žinoti jų laipsnius. Kadangi antroje ir trečioje šių raštų dalyje bus kalbama atskirai apie dorybes ir jų nuosayus laipsnius, tai čia reikia pasitenkinti vien bendromis pastabomis ir padalinimu.

Bendrai ėmus, žmogus gali daryti dorybių veiksmus skirtingose dvasinio gyvenimo sąlygose. Štai ramybės, atilsio, paprastos gyvenimo sąlygos. Bet neilgai trukus, visai netikėtai pakilo išvidinė kova. Ji kartais pasidaro labai įkyri, pavojinga. Arba, galutinai, kovose nugalėjęs, jaučiasi it prislėgtas, dvasia apsiniaukus, siela jaučiasi labai nejaukiai.

Tos trys skirtingos dvasios būklės sudaro skirtingus dorybės laipsnius.

Pirmas laipsnis, — tai dorybių veiksmi, padaryti dvasios ramybės metu, paprastose gyvenimo sąlygose.

Antras laipsnis, — tai kovos metu dorybių aktai.

Trečias, — prislėgimo, dvasios apsiniaukimo padarytieji dorybių veiksmi.

Be išmėginimų, kovų ir pavojų žmogaus širdis nesugeba pasiekti dorybių viršūnių, nei amžinos garbės, anot šv. Jokūbo: „palaimintas žmogus, kurs kantriai kenčia mėginimą, nes kuomet bus iširtas, gaus gyvenimo vainiką,“ (Jok. 1, 12) „nes jėga įgyja tobulumo silpnybėje,“ sako šv. Povilas apaštalas. (2 Kor. 12, 9).

Tolimesnis dorybėse augimas, nepaisant nepalankių joms vystytis sąlygų, yra tikra tobulos dorybės žymė.

7. PRIEMONĖS TOBULINTIS.

Mūsų gyvenimo vyriausis tikslas — didesnė Dievo garbė, o mūsų asmeninis aukščiausias tikslas, — mūsų amžinoji laimė. Nuoširdžiai siekdami vieno jų, ir kitą pasiekiamo. Kad tobulai galėtume Dievą garbinti, Jį mylėti ir sau dangaus laimę pelnyti, privalome visą mūsų dvasios gyvenimą kreipti į tobulinimąsi. Tobulybėgi pasiekama dorybėmis. O dorybės įgyvendinamos mūsų dvasioj tų dorybių aktais, jų veiksmiais. Užtat, norėdami pasiekti tobulybės, turime įsigyti reikalingiausių dorybių.

Žinodami-gi, jog į tobulybę kelias ir gyvas pavyzdys yra mums suteiktas paties Išganytojo: „jei nori būti tobulas, eik, parduok, ką turi, ir duok beturčiams, ir turėsi turtą danguje, paskui ateik ir sek mane,“ (Mat. 19. 21) aiškiai suprantame, jog sekimas Kristumi mus atves į tobulybę, įsigyjant Išganytojo nurodytų dorybių. Kad būtų tikra dorybėse pažanga, reikia naudoti tobulinimosi priemones. Jos yra dviejų rūšių: bendrosios visam dvasiniam gyvenimui, ir ypatingosios atskirose dorybėse tobulėti.

Čia nesvarstysime bendrųjų priemonių tobulintis, vien prisiminsime jas, kokios yra, būtent: 1. Noras tobulėti; 2. Dvasios vadovo pasirinkimas; 3. Minties ir lūpų malda; 4. Apsimaritimai ir atgailos; Dvasiniai skaitymai ir dvasiniai pašnekėsiai; 5. Mąstymas ir Kontempliacija; 6. Dievo Akivaizdos pratybos; 7. Išpažintis; 8. Sąžinės sąskaitos: bendroji ir dalinė; 9. Šv. Mišnių klausimas; 10. Dažnoji Komunija; 11. Pamaldumas į šv. Mergelę Mariją ir į šventuosius; 12. Gyvenimo tvarka. Apie šias bendrasias priemones tobulintis yra plačiai rašyta knygų: „Kristaus Patarimų Keliais.“ Taigi čia nebus kartojama.

(Bus daugiau).

Paskutinis Draugo Patarnavimas

Trukšmas. Rikšmas. Bėgiojimas. Šauksmai... “Bėgkite. Atveskite daktarą. Kvieškite kunigą. Skubinkite. Skubinkite, kaip tik galite.”

Ant žemės guli jaunas, kokios 28 metų vyras. Jaunystė tviska iš jo veido. Jis buvo žinomas stipruolis. Buvo labai ramus, geras, mandagus ir malonus. Jis guli lentų sandelio kampe. Jo krūtinė sutrinta. Sunkus sienojis slydo nuo vagono. Jonas norėjo jį palaikyti vietoje. Neišlaikė. Sienojis davė jam galu į krūtinę. Jonas krito. Baisios buvo jo kančios. Nelaimingas Jonas laikas nuo laiko atverdamas savo akis ir vėl užmergdavo. Mirtis jau skrajojo ant jo.

“Štai ateina jo draugas Edvardas.” Jonas išgirdęs tuos žodžius, atsimerkė. Kaip tik draugas Edvardas prisiartinio, Jonas ištiesė jam savo stingstančią ranką.

Edvardas pastvėrė ranką. Didelės, kaip žirniai, ašaros riedėjo jo veidais. Jis susuko: “Ai! Vargšas Jonai! Kas tau atsitiko? Kuo galfu tau pagelbėti?”

“Edvardai! Aš turiu mirti. Pasakyk mano motinai, kad mano paskučiausieji žodžiai buvo apie ją. Jei galėsi, padėk mano vargšei motinai.” “Taip, Jonai, aš prižadau, kad padėsiu tavo motinai. Bet pirmiausiai, dabar, aš privalau padėti tau.”

Cia Edvardas išsiėmė iš kišenės savo ražančių. Jis pasilenkė ant Jono ir laikė ražančiaus kryželį ties jo akimis.

“Jonai, pažvelgk į Išganytoją ant kryžiaus. Jis daug kentėjo už mus. Aukok savo kančias ir savo gyvybę Jam. Tik Jis vienas gali tau pagelbėti. Sakyk, Viešpatie, pasigailėk manęs, vargšo nusidėjėlio!”

“Viešpatie,... pasigailėk.. manęs... var-

gšo nusidėjėlio,” išlėto, vos atgaudamas kvapą, gėstančiu balsu kalbėjo Jonas. Jis da ištiesė ranką, paėmė kryželį, pabučiavo Išganytojo paveikslą, giliau atsiduso ir su didžiu ramumu veide, atidavė Dievui savo sielą.

Tas reginys sujaudino iki ašarų visus, aplink stovinčius darbininkus.

“Jis mirė. Bet kaip rami jo mirtis,” drebančiu balsu ištarė Edvardas. “Dabar pasimelskime už jo sielą.”

Visi suklaupė, net ir senas padauža, pramuštgalvis Jokūbas. Visi dirbtuvėje žinojo, kad jis nesilaiko tikėjimo ir palaidai gyvena. Jis atsiklaupė taip pat. Edvardas baigė savo maldas paprastu, tokiame atsitikime, būdu: “Amžinąjį auit; duok jam, Viešpatie, ir amžinoji šviesa tegu jam šviečia.” Jokūbas verkšlendamąs kaip mažas vaikas, kartojo ir kartojo daug kartų: “Viešpatie, pasigailėk manęs, vargšo nusidėjėlio!”

Atkeliavo kunigas. Sužeistasis jau buvo miręs. Kunigas, sužinojęs kaip Edvardas gražiai prirengė ligonį prie mirties, nuoširdžiai pasveikino jį:

“Tu atlikai prakilnų darbą, mano sūnau,” tarė kunigas. “Telaimina tave Dievas. Tu pats susilauksi laimingos mirties. Turbūt gavai gražų ir pavyzdingą kataikiškąjį išauklėjimą?”

“Taip, Tėve. Aš turėjau labai gerą motiną. Mano tėvas mirė, kai aš buvau tik mažas kūdikis. 10 metų aš netekau savo motinos. Kaip mes buvome maži vaikai, motina mus ragino ir įpratino daryti kas vakaras gailesties aktą. Jis išmokino mus kalbėti šiaip: “Gerasis Jėzau! Jei ši naktis bus mano paskutinė naktis, kurioje aš turėčiau stoti į Tavo teisimą, pasigailėk manęs, vargšo nusidėjėlio.”

Gana dažnai ji mums kalbėdavo: "Vai keliai; jei jus ištikty nelaimė, pirmučiausias dalykas, tai darykite gailesties aktą. Dievas palaimins jūs sielas."

Ivyko palaidojimas. Jono kūną palaidojo mažuose miestelio kapuose. Žmonės skirstėsi iš kapų kas sau. Jono motina klupojo prie naujai supilto kapo nesijūdinama. Jos širdžiai sunku buvo atsiskirti nuo savo mylimojo, vienaičio sūnaus.

Edvardas prisiartino prie jos. Jis palietė jos petį. Ji pakėlė į jį savo ašarotas akis. Jis jai tarė:

"Motina, neverk. Jonas mirė laimingojo mirtimi. Jis jau ten, kur mes trokštame visi nukeliauti. Jo paskučiausieji žodžiai buvo meilės žodžiai, kuriais tave atsisveikino. Jis prašė mane, kad aš užimčiau jo vietą. Aš prižadėjau savo mirštančiam draugui, kad aš išpildysiu jo troškimą. Nesirūpink savo ateitimi. Aš imu tave savo globon. Pasiveskime Visagalio Dievo valiai. Jis žino, kas yra tikamiausia."

"Ai, Edvardai; labai yra sunku motinai netekti sūnaus ir tai tokio gero sūnaus ir vienaičio sūnaus. Aš dėkoju tau už viską, ką padarei mano sūnui Jonui. Jojo laimingoji mirtis ir jo meilės žodžiai, kuriais mane atsisveikino, yra man didelė paguoda šiose skausmo ir liūdėsio valandose. Tebūva Dievo valia!"

Senas Jokūbas neapleido kapų. Jis prisiartino prie naujojo kapo, prie kurio klupojo Jono motina. Jis girdėjo visą pasikalbėjimą Edvardo su mirusiojo motina. Jis ir priėjo dabar prie jos ir padavė jai savo ranką, sakydamas:

"Motina. Didžiukis! Jonas buvo labai geras sūnus. Aš ir turėjau gerą motiną. Bet mano bedievybė ir palaidas gyvenimas palaužė jos gyvenimą ir ją nuvarė į kapus. Čia, prie Jono kapo, aš prižadą darau, kad pasitaisyčiau. Kai aš mirsiu, mano paskučiausieji žodžiai bus

meilės žodžiai mano motinai. Ai, mano geroji motina, atleisk man. Aukščiausias Viešpatie, padėk man pasidaryti gerėniam!"

—o—

Praslinko nemažai metų. Senasis Jokūbas vis dar dirba savo senąjį darbą. Bet nuo netikėtos Jono mirties jis visiškai atsimainė. Dabar jis yra padoriausio kataliko žmogaus pavyzdys visoje dirbtuvėje. Kas sekmadienio popietis, jei oras būva gražus, senas Jokūbas keliauja aplankyti Jono kapą. Pakeliui, per laukus ir miškelius eidamas, parenka gražių gėlių papuošti kapui.

Edvardo kilnus pasielgimas sužinotas buvo ir dirbtuvės savininku. Atsižvelgdamis į jo gerą būdą, padarė jį vyresniuoju.

Jono motina žiūri Edvardo namo ir veda visą namų ūkį. Jis taip su ja apsieina, kad ji jaučiasi kaip tikrame savo name. Kada atsiminimas mylimojo sūnaus Jono bando užtemdyti laimingąjį abiejų gyvenimą, ji, kaip krikščionė motina, pasako: "Dievas yra geras. Jonas jau danguje. O gerasis dangiškasis Tėvas davė man antrąjį sūnų. Tebūna garbinamas Jo šventas vardas."

Mano Viešpats ir mano Dievas.

Brangusai Jėzau, ką daugiau Tu galėjai man suteikti, kad Tave mylėčiau! Suteik man malonę suprasti tą begalinę meilę, kuri privertė Tave tapti žmogumi, numirti ant kryžiaus ir pasilikti amžinai Švenčiausiam Sakramente mūsų sieloms kasdieniniu valgiu. Ką daugiau Tu galėjai padaryti, kad įgytumei mano meilės? Aš turėčiau iš gailesties numirti, atmindamas, kad Tave užrustinau tiek daug kartų ir veitui išaikvojau tavo malones. Mano brangiausias Jėzau, aš gailiuosi iš savo širdies gilumos, kad Tave užrustinau. Aš myliu Tave, mano begalinė Gėrybe, berybe Meile! Neatsisakyk, Saldžiausias Jėzau, vėl grįžti į mano širdį. Verčiau numirti tukstantį kartų, negu pašalinti Tave iš savo širdies. Ateik Jėzau, ir uždegk mano širdyje savo meilės ugnį, kad visa užmiršęs, tenastyčiau vien apie Tave, visame ieškočiau tiktai Tave, — mano begaline Meile ir Gėrybe. Amen.

Katalikų Pasaulyje

KINIJA. Čia viešpatauja naminis karas. Nekuriose dalyse įsigalėjo komunistų ir plėšikų — banditų gaujos. Vienu tarpu Hanyange pasiliko tik šimtas valdžios kareivių. Pašnabždomis kalbėta, kad ir pats mandarinas iškūrė iš miesto. Visur, žaibo greitumu, skraidė gandai, kad artinasi komunistų armija, susidedanti iš 10,000 iki 100,000 ginkluotų vyrų. Tai esanti ta pati armija, kuri neseniai išdegino Changshą ir išžudė tūkstančius gyventojų. Ji buvo tikroji visiems baidyklė. Hanyange buvo gana daug prijančiančių “raudoniesiems.” Visiems išrodė, kad geriausias išrokavimas apleisti tą miestą ir pabūti nekuri laiką neutralėje zonoje, europiečių globoje.

Pasitraukimas.

Daug kunigų misijonierių ir seserų vienuolių komunistai pagrobė nelaisvėn, tikėdamiesi gero išpirkimo. Nekuriems misijonieriams teko mirti nelaisvėje.

Vyskupas Galvin bijojo rizikuoti. Nors labai nenorėjo, bet, galutinai, įsakė visiems kunigams ir seserims apleisti Hanyangą, kolie nepraslinks didžiausias pavojus.

Tas įsakymas lietė Loretto Rankų Darbų Mokyklą, kurioje buvo apie šimtas merginų ir moterų. Jų dauguma buvo pabėgėlės iš užimtų komunistų armijos vietų. Jos ieškojo prieglaudos pas seseris vienuoles, tai šios negalėjo jų dabar apleisti.

Sėdo visi į luotus, luotelius ir laivelius su visais pakeliamais turtais ir leidosi upe Yangtse žemyn. Priplaukė japonų globojamą vietą. Išlipo iš laivelių. Traukia visa minia į kokį-nors vienuolyną. Bet jis jau perpildytas įvairių darbininkų. Gauna trokus. Keliauja tolyn. Jau temsta. Pasiiekia italų seserų vienuolyną. Maža jame liuosos vietos, bet vy-

resnėji sako: “Dievas aprūpins.” Aprūpino.

Sugryžo ir pasiliko.

Ryto metą sesuo Marija Jane ir vyskupas Galvin gryžo į Hanyangą, kuriamė buvo apleidę Loretto seserų vienuolyną ir St. Columbaus misijonierių stotį. Jie gryžo nekuriuos brangesnius daiktus paslėpti arba išvežti kitur. Daiktus paslėpė. Laikas apleisti vietas.

Sesuo Marija Jane sako vyskupui: “Jūsų Malonybe, aš manau, aš nekeliausiu iš čia. Pavojus ar ne pavojus, bet labai sunku palikti Loretto raudoniesiems. Aš pasiliksiu. —

— Jei pasiliksi, tai atmint, kad tai darai pati ant savo atsakymo — tarė vyskupas. — Aš pasiūčiau visus kunigus į Hankową. Čia nebus nei vieno tavo globoti ir ginti.”

— Taip, Jūsų Malonybe. Aš pasiliksiu ant savo atsakymo. Gal būt nebus jau taip labai bloga.”

Loretto durys užsidarė ir užrakintos, bet iš vidaus. Loretto liko ne visiškai apleistas.

Vyskupas pasakė tiesą, kad nebus nei vieno kunigo Hanyange. Jis juos visus išsiuntė į nepavojingą vietą. Kada reikėjo, kad jis pats apleistų, tai pažiūrėjo atsigryžęs į Šv. Kolumbano misiją, užrakino duris, bet iš vidaus. Jis pasiliko saugoti misiją.

Pavojus praslinko. Komunistai nepasiėkė Hanyango. Kristaus darbininkai gryžo ir dirba darbą.

Katalikų uolumas.

Kiniečiai katalikai niekuomet nebuvo taip uolūs savo tikėjime, kaip dabar pavojaus laikuose. Kunigai misijonieriai negali gyventi be pavojaus vietoje. Jie nuolatos keliauja. Laiko Mišias paprastuose namuose.

Mūsų Darbai

KOLEGIJOS KŪRIMAS.

ARIJONŲ Kolegijos Remėjų Centras turėjo savo pasitarimą. Nutarta stengtis šiais 1931 metais įkurti Lietuvių Kolegiją. Buvo įvairių pasiūlymų, kur toji Kolegija turės būti.

Atsimenant, jog Vakarai, geriau sakant, Chicagos apylinkė turi lietuviams bernaičiams Marian Hills Kolegiją, be to, imant domėn, jog lietuviai tirštai yra apsigyvenę Rytinėse valstybėse, kur sudaro apie 75 nuoš. visos mūsų išeivijos, tat sutarta stengtis įkurti Bernaičių Kolegiją Rytuose. Kurioj valstybėj ir kurioj vietoj Kolegija bus, — šandie dar negalime pasakyti, nes yra keletas rimtų pasiūlymų pirkti didesnę kurį ūkį ir kartu su juo gauti bent pradžia tinkamesnius kieknamus Kolegijai.

Rytinėse valstybėse tokių pusiau apleistų dvarų yra daug. Kur trobėsiai geri ir žemės daug, — ten prašo didelių pinigų, kur-gi namai apleisti ir reikalingi stambaus atnaujinimo, — ten galima pirkti daug pigiau. Vietų-gi yra tikrai dailių: prie kalnų, vandenių, miškų.

Centro Valdyba mano, jog su pagelba Rytinių valstijų lietuvių, kurių naudai nutarta Lietuvių Bernaičių Kolegija ten steigti, bus galima jau ši pavasarį sudaryti artimesni planai, kaip būtų galima įsigyti patogią, gražią, erdvią ir lietuviams lengvai, pasiekiamą vietą—dvarą su tinkamais Kolegijai namais. Mes turime sukurti taip jaukią lietuvių tvirtovę, o kartu patraukiančią kiekvieno žmogaus akį, kad patys galėtume savo aukštesniojo mokslo įstaiga gėrėtis ir kitiems parodyti, ką lietuviai turi.

Ilgų metų troškimai pradeda tikrove virsti. Kiek daugiau, negu paprastai, pa-

aukojė, ar padirbėję Kolegijos Fondo naudai, galime nelaukta greit turėti Lietuvių Kolegiją.

Taip dalykams vykstant, prašyčiau visų Marijonų Kolegijos Remėjų skyrių subrusti darban. Ketvirtasis Seimas nutarė, kad kiekvienas skyrius padarytų kokias nors pramogas, ar prakalbas ir, pelnes bent \$100.00, juos įneštų į Fondą. Be abejo, skyriai daugiau padarys, tik reikia, kad Jūsų kolonijos skyriaus valdyba sušauktų tuo reikalu susirinkimą ir surastų tinkamiausias priemones tai paramai sudaryti.

Padirbėkime mūsų tautos ir Bažnyčios naudai. Kilnus tai darbas. Bet jis reikalingas duosnių aukų ir nuoširdžios paramos. Jų neatsisakykite, nes kilnūs darbai reikalauja ne vien kilnios širdies, bet ir pilnai tam darbui pasiaukojusių žmonių.

Kun. K. Matulaitis,
M. Kol. Rem. reikalų Vedėjas.

Kolegijos Remėjai:

A. Radzevičius Chicago, Ill.	3.00
Ver. Katauskienė Chicago, Ill. ..	3.00
P. Pleinienė Phila., Pa.	1.00
V. Žilinskienė Chicago, Ill.	3.00
El. Žekonienė Aurora, Ill.	3.00
Marijona Krutulienė Lietuva ..	3.00
Paulina Valiulienė Chicago, Ill. ..	15.45
P. Meškauskienė Hamtramck, Mich.	3.00
Elzb. Norvaišienė Chicago, Ill. ..	5.90
M. Kvietinskienė Kewanee, Ill. ..	3.00
Magd. Žeglienė Kewanee, Ill.	3.00
Morta Abluz Kingston, N. J.	2.00
V. Žilaitienė Waukegan, Ill.	1.00
J. ir Magd. Margiai Wibaux, Mont.	10.00
Valerija Lignugaraitė Lietuva ..	3.00
A. Kvaraciejienė Brockton, Mass.	3.00
Fel. Abrulevičius Homestead, Pa.	3.00
Uršulė Bartkienė Chicago, Ill. ..	3.00

Chicago, Illinois	L	A	I	V	A	S	207
Liudv. Kistautienė Chicago, Ill.	3.00					Pr. Ceginskas Sheboygan, Wis.	3.00
Mrs. Kilikevičienė Chicago, Ill.	3.00					Jon. Čiupanavičius Norwood, Mass.	3.00
Ona Bukauskienė Cicero, Ill.	3.00					Juozas Siusis St. Louis, Mo.	5.00
Elz. Damašvičienė Forest City, Pa.	2.00					L. Tvaronaitis Hartford, Conn.	3.00
Rožė Rutkauskienė New Britain, C.	3.00					Mikas Bukauskas Homestead, Pa.	4.08
Jul. Gavėnienė Harrison, N. J.	3.00					Jonas Knasas Quincy, Mass.	3.00
Ūrš. Vosylaitė Worcester, Mass.	2.00					Mrs. Vickus Chicago, Ill.	3.00
Mar. Gluodienienė Waterbury, Conn.	3.00					A. Bendokienė Paulsboro, N. J.	3.00
Ona Jakimavičienė S. Boston, Mass.	4.00					Pet. Gudžius Melrose Park, Ill.	5.00
O. Geležinienė Montello, Mass.	2.00					Aleks. Kazlauskienė Brooklyn, N. Y.	3.00
L. Navickaitė Hartford, Conn.	5.00					Juoz. Ručkuvienė Silver Creek, Pa.	3.00
B. Naugžemienė Chicago, Ill.	3.00					K. Jonelienė Chicago, Ill.	3.00
Solom. Digimienė Chicago, Ill.	4.00					(Bus daugiau)	
S. I. Polijanskas Chicago, Ill.	3.00					Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams	
M. Šukis Mechanicsville, N. Y.	3.00					už aukas. <i>Remėjų Centras.</i>	
P. Radzevičius Englewood, Ill.	4.00					* * *	
Gras. Minotienė Braddock, Pa.	3.00					ATEIK JĖZAU.	
L. Rimkienė Brooklyn, N. Y.	3.00					Ateik Jėzau man padėti	
Mar. Žilinskaitė Cleveland, Ohio	3.00					Tavo meilėj ištesėti,	
Kazys Čenkus Ashley, Pa.	3.00					Nes aš žūsiu be Tavo.	
Jonas Rasinkus Ashley, Pa.	1.00					Mano širdis jau atšalo,	
M. N. Barolis Hartford, Conn.	3.50					O pagundoms nėra galo	
Ona Meale Bernardsville, N. J.	2.00					Ateik Jėzau prie manęs.	
Agn. Gilienė Chicagog, Ill.	3.00					Padėk Jėzau man kentėti,	
Mar. Petrauskienė Chicago, Ill.	3.00					Tavo kryžių pamylėti	
Pranas Vaškūnas Chicago, Ill.	3.00					Ir tvirtybę man suteik.	
Karol. Medley Westville, Conn.	10.00					Leisk išbūt Tavo malonėj	
Mar. Žerolienė Dorchester, Mass.	3.00					Šioje žemiškoj kelionėj	
Pr. Beinoriūtė Waterbury, Conn.	2.00					Jėzau prie manęs ateik.	
Jonas Smilgis Chicago, Ill.	5.00					Ateik Jėzau man padėti	
V. Kučinskas Cicero, Ill.	3.00					Širdies skausmus iškentėti,	
Elz. Nanartavičienė S. Boston, Mass.	3.00					Nes man ilgu be Tavo.	
Juozas Gužas Chicago, Ill.	5.00					Tarki man žodelį mielą,	
Jon. Ivaškevičius S. Boston, Mass.	3.00					Nuraminkie mano sielą	
M. Statkevičienė S. Boston, Mass.	3.00					Ir priglauskie prie savęs.	
Mrs. Levančiavičienė Dorchester, M.	3.00					Ateik Jėzau man padėti	
Mar. Volungevičienė S. Boston, M.	1.50					Sielos priešą nugalėti	
Juoz. Vinčiūnas Braddock, Pa.	5.00					Gyvenimo pabaigoj.	
Petras Daknis Harvey, Ill.	25.00					Kad ateis mirties valanda —	
Katr. Ruginaitė Waterbury, Conn.	3.00					Lai siela paguodą randa	
Apol. Šlegaitienė White Cloud, Mich.	1.00					Širdyj Tavo meilingoj.	
Petras Kleponis S. Boston, Mass.	3.00					<i>Anastazija.</i>	
Silv. Čeikauskas Lawrence, Mass.	4.00						
Ona Dubinskienė Newark, N. J.	3.00						
P. Radzevičienė Newark, N. J.	3.00						
Ona Šadbarienė Aurora, Ill.	3.00						

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Verbų sekmadienyje yra dalinamos palmos žmonėms. Vienose katalikų bažnyčiose jas dalina per visas Mišias, kitose tik per paskutines. Dėl tos aplinkybės šeimynoje kartais kyla nesusipratimų, nes visi veržiasi klausyti tų Mišių, per kurias dalinamos palmos arba verbos. Todėl per tas Mišias pasidaro bažnyčioje tikras susigrūdimas. Ką tai reiškia verbos? Ar jų ėmimas būtinais reikalingas? Ar negeriau būtų, kad per visas Mišias jos būtų dalinamos?

Cambridžietis.

ATSAKYMAS. Verbų sekmadienyje katalikų Bažnyčia daro atminimą Jėzaus Kristaus iškilmingo įėjimo į Jeruzolimą. Tuomet, kaip Evangelistai rašo, žmonių minios, be kitų dalykų, kirtu medžių šakeles ir vienas jų dėjo ant kelio, kuriuo Jėzus jojo, kitomis puošė šale kelio esančius namus, o kitas nešė savo rankose. Tomis apeigomis jie reiškė pagarbą Jėzui ir Jį šaukė savo karalium.

Bažnyčia panašiu būdu daro pagarbą Jėzui Kristui. Ji jį išpažįsta savo Viešpačiu ir Karalium. Ji jo garbei daro tą dieną iškilmingą procesiją, kur gali daryti. Toje procesijoje yra vartojamos šventintos verbos. Jos itin primena krikščionims tą Jėzaus iškilmingą įžengimą į Jeruzolimą. Verbos skiria šią Verbų procesiją nuo kitokių visokių bažnytinių procesijų.

Tos verbos kitokios ypatingos reikšmės neturi. Kas jos nepasiimtų, neturi jokios kaltės. Gali žmogus ir be jos apmąstyti tą Jėzaus gyvenimo atsitikimą.

Kodėl yra katalikų bažnyčiose skirtumai palmių dalinime?

Su Verbų sekmadienio procesija riša-

si palmių šventinimas ir dalinimas. Kadangi prie iškilmingųjų parapijų bažnyčiose Mišių plačiausiai yra priskaitoma suma arba paskutinės Mišios, tai su jomis, beveik visur, rišasi šventinimas palmių ir procesija.

Todėl per pirmesniąsias Mišias nebūna ten dalinamos verbos, nes jos nebūna dar šventintos ir nėra jokio įsakymo, kad tikintieji būtinais verbas gautų. Kaip minėjau, jų dalinimas daugiau rišasi su procesija.

Yra daug parapijos bažnyčių, kuriose nėra kur daryti procesijos, tai tokiose vietose šventina verbas per pirmąsias Mišias ir vėliau dalina jas ir per kitas visas Mišias.

Kaip kur apleidžiama procesija dėl kokių nors kitų priežasčių, tai ir ten palmas šventina per pirmąsias Mišias ir gali dalyti per visas kitas Mišias.

Žinoma, galima būtų per pirmąsias Mišias atlikti ir šventinimą ir procesiją, ir paskui dalinti verbas per likusias Mišias. Bažnyčios valdžia šio dalyko nevaržo, nes jis nėra kokias nors dogmatinė tikėjimo tiesa, ar sakramentas, bet yra paprastas atminimas, ar iškilmės papuošimas.

Kaip įvairios katalikiškos tautos sumanė tą Jėzaus gyvenimo įvykį minėti, taip Bažnyčia palieka joms daryti, by tik tos apeigos nebūtų stačiai priešingos Bažnyčios įstatymams ir nebūtų priešingos tikėjimo dvasiai.

1085193

20013